

Sygn. akt IV KZ 34/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **W.K.**

skazanego z art. 160 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 lipca 2018 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Przewodniczącej VII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w C.

z dnia 24 kwietnia 2018 r., sygn. akt VII Ka [...] /17 (WKK [...] /18)

o odmowie przyjęcia kasacji,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 23 stycznia 2018 r. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 14 września 2017 r., sygn. akt III K [...] /15, skazujący W.K. za czyn z art. 160 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat.

Kasację od tego wyrok wniósł obrońca skazanego, podnosząc zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego - art. 7, 410 oraz 457 § 3 k.p.k. Przewodnicząca VII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w C. zarządzeniem z dnia 24 kwietnia 2018 r. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 i 2 k.p.k. odmówiła przyjęcia kasacji stwierdzając, że jest niedopuszczalna z mocy prawa, bowiem art. 523 § 2 k.p.k. stanowi, iż kasację na

korzystać można wniesć jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Zgodnie z art. 523 § 4 k.p.k. ograniczenie to nie znajduje zastosowania w przypadku kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., jednak omawiana kasacja takich nie podnosi.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł autor kasacji, domagając się jego uchylenia i „przekazania sprawy Sądowi Najwyższemu Izba Karna do ponownego rozpoznania”. W uzasadnieniu wskazał, że wnosi o przyjęcie kasacji „pomimo brzmienia wyszczególnionych w Zarządzeniu przepisów kodeksu postępowania karnego o niedopuszczalności wniesienia kasacji (...) z uwagi na całokształt niniejszej sprawy i skazanie W.K. w sytuacji, gdy jego osoba w żaden sposób nie zawiniła przy zaistnieniu przedmiotowego zdarzenia”. Obrońca zwrócił też uwagę, że „skazany podjął decyzję odnośnie złożenia kasacji po usłyszeniu ustnych motywów rozstrzygnięcia, kiedy to sędzia Przewodniczący ustnie pouczył go o takim prawie do złożenia kasacji.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, a jego treść, w tym postulowane orzeczenie następcze, które miałyby zostać wydane po uchyleniu zarządzenia, wręcz podaje w wątpliwość znajomość prawa przez autora, wszak mającego status podmiotu fachowego. Skarżący powinien dostrzec, że uwzględnienie zażalenia mogłoby nastąpić jedynie wtedy, gdyby zarządzenie odmawiające przyjęcia kasacji zostało wydane z obrazą mających zastosowanie przepisów prawa. Nie miało to miejsca, zresztą w zażaleniu takiego zarzutu nie podniesiono. Ogólnie natomiast wskazano na nieprawidłowość wyroku wydanego w sprawie W.K., co w żadnym razie nie może prowadzić do postąpienia niezgodnego z przepisami dotyczącymi kasacji, w tym wypadku do przyjęcia skargi.

Nie zmienia tego stanowiska fakt udzielenia skazanemu pouczenia o prawie do złożenia kasacji. W protokole rozprawy apelacyjnej rzeczywiście zapisano, że „udzielono stronom pouczenia co do terminu i sposobu zaskarżenia kasacją”. To sformułowanie nie wskazuje na wprowadzenie skazanego w błąd, skoro nawet przy niewymierzeniu mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności wspomniane pouczenie powinno zostać udzielone z uwagi na możliwość wniesienia kasacji z

powodu uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k. Jest też oczywiste, że ewentualne błędne pouczenie strony co do wniesienia kasacji nie daje jej możliwości zaskarżenia wyroku sądu odwoławczego wbrew obowiązującym przepisom.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

ał